

PARADOKS NA BENCINSKI ČRPALKI

Kot opazamo, se svet spreminja pred našimi očmi. Vendar, naj jasno povemo, da to ni naključje, ampak načrt. In naša lažniva in podkupljiva vlada pri tem sodeluje. Laže nam in nas krade, medtem pa je cela Slovenija tiho. Ja, tudi parlamentarne stranke. Se vidi, da ni v parlamentu nobene stranke, kot je Straža, ki bi delala v dobro ljudi ...

Pa pogledjmo, za kaj gre. Julija 2008 je svet doživel zgodovinski vrh cene nafte. Takrat je sodček surove nafte dosegel 147 USD, kar velja za najvišjo ceno v zgodovini in takrat smo v Sloveniji točili bencin za približno 1,30 € na liter. Danes, ko je sodček 'le' okoli 100 USD, pa cena na črpalki narašča in trenutno vztraja pri 1,80–2,00 €. Kako je mogoče, da je nafta kar 30% cenejša proti ceni leta 2008, bencin pa ca 50% dražji? Kje se izgubi logika, kje se izgubi razlika in kdo pobere denar?

Eden od razlogov je, da je cena surove nafte danes le del končne cene goriva. Leta 2008 je bil delež surove nafte v litru bencina večji, davki pa nižji. Danes je razmerje obrnjeno: surova nafta predstavlja manjši del, večino cene pa sestavljajo trošarine, CO₂ dajatve, okoljske takse, marže in DDV. Država je v dveh desetletjih iz goriva naredila fiskalni steber, ne energent.

Drugi razlog je, da je bil leta 2008 svet še v starem energetskega režimu. Ni bilo (izmišljenih) zelenih kvot (na račun katerih nas, kot vidimo, ropajo), ni bilo ETS certifikatov, ni bilo podnebni dajatev, ni bilo pritiskov na rafinerije. Danes je vsak liter obremenjen z dodatnimi plastmi (nepotrebne) regulacije,

ki nimajo nobene zveze s ceno surove nafte ... oz služijo le za odiranje kupcev.

Nafta je danes torej cenejša kot leta 2008, bencin pa je dražji, ker ne plačujemo več energenta — plačujemo sistem. Plačujemo politike, državne aparate, ki so iz leta v leto obsežnejši, plačujemo elite. Cena nafte je postala nepomembna. Sodček nafte tako lahko pade tudi na 80 USD, pa bo liter še vedno 1,90 €. Ali še več!!!

In to je resnični paradoks sodobnega sveta: energija je cenejša, življenje pa dražje. Ne zato, ker je tako logično in prav, ampak zato, ker nas politiki kradejo na vsakem koraku ... Mi pa smo še kar naprej tiho. Razen Stražarjev! (RO)

STRAŽARSKI
TWEET TEDNA

»Predlagam, da se slovenski nacionalisti zberemo in odločimo, ali bomo počeli kaj svojega ali vsaj kot nek marketinški projekt za prihodnost stopimo za stranko Straža in jih vsi skupaj pričnemo porivati v javnosti. Katoliki ali ne, to je za zdaj, v tem trenutku, edini proslvenski politični podjem. Jaz ne verjamem v politične rešitve, toda dobro je imeti vsaj nekaj kot nek slovenski hub, središče, iz katerega bodo izhajali naši podjemi.«

@alesernecl

SPREMLJAJTE NAS TUDI NA TWITTERJU (X-u), ZASLEDITE KANAL »STRANKA STRAŽA - KATOLIŠKA NARODNA STRANKA«

VABILO NA PRVOMAJSKO ROMANJE NA BREZJE

Vabimo vse romarje, vse iskalce miru in vse, ki nosijo Boga v srcu, na prvomajsko romanje na Brezje, k Mariji Pomagaj. Romanje bo v petek, 1. maja 2026, z zborom ob 8.00 uri pri cerkvi sv. Petra v Preddvoru.

Pot na Brezje je ena najlepših romarskih poti pri nas — pot, ki človeka vodi skozi naravo, a še bolj skozi notranost. To je pot, na kateri se koraki umirijo, misli zjasnijo, srce pa se odpre za tisto, kar v vsakdanjem hrupu pogosto preslišimo. Marija Pomagaj je skozi stoletja sprejela nešteto prošenj, zahval in tihih molitev; romanje k njej je vedno povabilo k zaupanju, k predaji in k novemu začetku. Zato vabimo vse, ki čutite, da vas Bog kliče bliže — bliže miru, bliže resnici, bliže sebi. Pridite z nami. Naj bo ta pot dar, prošnja ali zahvala. Naj bo srečanje z

Marijo in s samim seboj. V veri, v skupnosti, v zaupanju ...

STRANKA STRAŽA VABI

**Prvomajsko
romanje na Brezje**

KDAJ

1. maj • 8.30

ZBOR

**8.00 — sv. Peter,
Preddvor**

KLIKNI ZA PRIJAVO IN INFORMACIJE

Bog. Družina. Domovina.

ZAGOVOR PATRIARHATA - KNJIGA ZA VSE ZDRAVE SLOVENSKE DRUŽINE

Družina je temelj vsake družbe. Težko si je predstavljati človeka, ki se s tem ne bi strinjal – čeprav takšni zagotovo obstajajo. Prav družina namreč omogoča biološko in kulturno reprodukcijo družbe ter je prva in najpomembnejša šola, v kateri otroci usvajajo temeljne vrednote, ki delujejo kot lepilo vsake urejene skupnosti.

Kakšna pa je idealna oblika družine za dobro in zdravo družbo? V knjigi V zagovor patriarhata Timothy J. Gordon prepričljivo pokaže, da je to prav patriarhalna družina – tista, v kateri ima oče naravno vodilno vlogo.

»Knjiga torej ni zgolj obramba patriarhata, ampak globok poziv moškim, naj spet prevzamejo svojo polno, krepostno vlogo za lastno srečo, za srečo svojih žena in otrok ter za zdravje celotne družbe.«

Avtor začne s temeljitim zgodovinskim pregledom feminizma in razkriva, kako je prav ta postal izvor mnogih današnjih družbenih razpadov. Posebej se osredotoči na to, kako je feminizem blatil in iznakazil že samo besedo »patriarh«. Danes si ob njej večina predstavlja tiranskega, nasilnega moža, ki uživa v zatiranju žene. Gordon pa sliko obrne na glavo: pravi patriarhat ni orodje zatiranja, temveč nujen pogoj za doseganje resnične sreče (evdemonije), tako za moške kot za ženske.

Gordonova definicija sreče ni sodobna in hedonistična. Ne enači je z ugodjem ali prijetnimi občutki. Sreča je zanj klasična, aristotelovska: stanje, ki ga človek doseže, ko postane dober v izpolnjevanju svojega naravnega smotra (telosa). Moški in ženska imata zaradi svoje biološke in duhovne narave različna smotra, zato sta tudi njuni poti do sreče različni. Posledično potrebujeta tudi različne kreposti.

To lahko ponazorimo s preprostim, a globokim primerom: stol je dober takrat, ko izpolnjuje svoj smoter – ko

je udoben in stabilen. Udobnost in stabilnost sta torej njegovi »kreposti«. Podobno velja za človeka: dober mož in dobra žena sta tista, ki utelešata kreposti, ki izhajajo iz njunega spolnega smotra. Avtor najprej razišče, kakšen je naravni smoter (telos) moškega in ženske, nato pa iz tega izpelje, katere lastnosti morata razvijati, da postaneta resnično dobra in srečna.

Knjiga se zaključuje z ostrim, a nujnim opominom moškim: mnogi so zaradi desetletij feministične indoktrinacije »zaspali« v svoji moški vlogi in tako postali vzrok nesreče svojih žena, otrok in celotnih družin. Gordon opozarja tudi na širše družbene posledice tega zanemarjanja. Ker so kreposti med seboj tesno povezane, propad ene (predvsem moških kreposti, kot sta pogum in odgovornost) vodi v propad tudi drugih. Kot žalosten dokaz tega kaže na današnje politične voditelje, ki pogosto kažejo presenetljivo pomanjkanje vsake resnične kreposti.

Stari pregovor pravi: *»Če želiš spremeni svet, najprej spremeni sebe.«* Ta rek ni le lepa misel, temveč sklep daljšega in globokega argumenta. Temelji na predpostavki, da pravi voditelj – tisti, ki je sposoben ustvarjati resnične, trajne spremembe ni kdorkoli, ampak človek, ki v sebi uteleša kreposti: usmiljenje, ljubezen, preudarnost, pogum, iskrenost, ponižnost, hvaležnost in mnoge druge. Te lastnosti ga naravno postavijo v vodilni položaj in mu omogočijo, da združuje ter vodi druge.

Knjiga torej ni zgolj obramba patriarhata, ampak globok poziv moškim, naj spet prevzamejo svojo polno, krepostno vlogo za lastno srečo, za srečo svojih žena in otrok ter za zdravje celotne družbe.

Gordonova knjiga je obenem globoka in izjemno berljiva. Je jasna, dostopna in prepričljiva. Najdete jo tudi v odličnem slovenskem prevodu na spletni strani Scutum Fidei. (PK)

NAROD NE RASTE IZ DIMA, AMPAK IZ DRUŽIN

V Ljubljana se je znova odvijal t. i. Marihuana marš, dogodek, ki naj bi predstavljal svobodo, v resnici pa razkriva, kako zgrešene so lahko prioritete dela družbe. Medtem ko se Slovenija sooča z resnimi izzivi, demografskim padcem, negotovostjo in izgubo vrednot, nekateri svojo energijo vlagajo v promocijo drog.

Pri Straži jasno in odločno zavračamo vsakršno legalizacijo marihuane ali drugih drog. Družba ne potrebuje mladih, ki bežijo v omamo, temveč mlade, ki gradijo sebe, družino in domovino. Potrebujemo pokončne, odgovorne mlade moške, ki vedo, kaj je njihov cilj.

Družbena norma bi morala biti jasna. Mlad moški mora stremeti k temu, da si ustvari družino, da najde ženo, se poroči in sprejme odgovornost očetovstva. Odrprtost za življenje, številčna družina, delo, skrb za bližnje in zvestoba Bogu ter narodu so temelji, na katerih je naš narod obstal stoletja. To ni nekaj zastarelega, temveč edina zdrava pot naprej.

Legalizacija drog pomeni ravno nasprotno smer. Namesto odgovornosti ponuja beg. Namesto ustvarjanja ponuja praznino. Narod, ki spodbuja takšno kulturo, spodkopava lastno prihodnost.

Zato mora biti odgovor jasen, zavrnitev legalizacije in strogo omejevanje drog. Slovenija ne potrebuje omame, potrebuje moč. Ne potrebuje iluzij, potrebuje jasne cilje. In ti cilji se začnejo pri mladih, ki vedo, kdo so, kam gredo in zakaj živijo. (BV)

TIHI PREVZEM STATIZMA

Velik del Slovencev svojo politično neaktivnost utemelji z mislijo: "Tako ali tako se nič ne bo spremenilo." Politično bolj angažirani volivci bodisi na levi ali desni takšno stališče hitro zavrnejo in začnejo kazati na različna stališča strank. Toda takšno mahanje z roko pogosto spregleda bistvo. Nekdo, ki ni več političnega diskurza, morda res ne zna natančno artikulirati svoje intuicije, vendar to še ne pomeni, da se moti. Ravno nasprotno: pogosto zazna globlji trend, ki presega dnevno politiko.

Že od konca prve svetovne vojne, z razpadom monarhij in vzponom modernih držav, lahko opazujemo postopno krepitev vloge države. Ta proces ni bil nenaden, temveč postopen in skoraj neopazen. Rodil se je etatizem (ali statizem), ki je prepričanje, da mora država zagotavljati temeljne pogoje življenja: ne le varnost in pravni red, temveč tudi zdravstvo, socialno varnost, izobraževanje, celo določene vidike družbenih odnosov.

Na prvi pogled se to zdi logično in celo moralno. Kdo bi bil proti temu, da država pomaga ljudem? Problem pa nastane, ko država iz varuha postane upravljalec – in nato še oblikovalec človeškega življenja.

Klasična liberalna tradicija (iz katere izhaja večina sodobnih političnih ideologij) je zaradi svojih krščanskih korenin razumela pravice kot nekaj, kar posameznik že ima, vloga države pa je, da jih zgolj varuje. Statizem pa naredi ključen zasuk: pravice postanejo nekaj, kar država daje. In kar država daje, lahko tudi vzame ali preoblikuje.

Tako se pravica do svobode spremeni v pravico do "ustreznega" vedenja. Pra-

vica do iskanja sreče pa v zahtevo, da država zagotovi določeno obliko sreče, ki je pogosto definirana politično ali ideološko.

Iluzija "dobronamerne države"

Ena izmed osrednjih težav statizma je prepričanje, da lahko država posameznika naredi srečnega, moralnega ali celo svobodnega. Toda svoboda je po svoji naravi individualna. Ne more biti vsiljena od zunaj. Prav tako sreča ni nekaj, kar lahko birokratski aparat proizvede in razdeli. Ko država prevzame to vlogo, neizogibno začne posegati v življenje posameznika: določa, kaj je sprejemljivo mišljenje; ureja medosebne odnose; spodbuja ali kaznuje določene vrednote.

Ampak to vodi v paradoks: v imenu svobode se svoboda omejuje.

Zakaj se nam torej zdi, da "ni razlike"?

Ko opazujemo politični prostor, lahko vidimo razlike med strankami in njihovimi retorikami, vendar, ko imajo moč, pogosto vidimo le razliko v hitrosti ali

obsegu sprememb, ne pa v smeri, katere trend je proti ekstremnemu statizmu. Večina političnih akterjev sprejema osnovno predpostavko statizma: da je država glavni instrument za reševanje družbenih problemov. Zato imajo mnogi občutek, da izbira med različnimi političnimi opcijami ne pomeni izbire smeri, temveč le izbiro tempa.

Sklep

Intuicija politično neaktivnih ljudi ni nujno napačna. Morda res zaznavajo nekaj, kar je težje ubesediti: dolgoročni premik družbe v smer, kjer država postopoma posega v vedno večji del človeškega življenja.

Zato vprašanje ni več, katera politika je boljša, temveč: kakšna naj bo vloga države v življenju posameznika?

In to je vprašanje, ki ga danes nobena stranka razen Straže ni pripravljena zares konfrontirati - bodisi zaradi pragmatičnih, ideoloških ali osebnih ralogov. Dejstvo je, da je javni sektor iz leta v leto večji, manj učinkovit in bolj skorumpiran. Mi želimo ta trend obrnit.

(PK)

SLOVENEČ ČAKA, TUJEC PA DOBI ZDRAVSTVENO OSKRBO PREKO VRSTE

V Sloveniji zdravstvo razpada pred očmi. Na strani Straže je jasno pokazano, da je februarja 2026 v vseh vrstah čakalo 1,74 milijona primerov, od tega 514.000 nedopustno dolgo. Ocena je tudi, da zaradi čakalnih dob letno umre okoli 365 ljudi, torej približno en človek na dan.

To ni več samo neučinkovitost. To je krivica. Slovenec po desetletjih prispevkov čaka predolgo, sistem pa še vedno deluje, kot da ni nobene razlike med tistim, ki ga je gradil, in tistim, ki je vanj šele prišel. Na to ljudje vse glasneje opozarjajo tudi na družbenih omrežjih, kjer se pojavljajo pričevanja, da ugodnosti in kartice dobijo tudi dru-

žinski člani tujcev, medtem ko domačin čaka v isti vrsti.

Najbolj povedno pa je, da država niti noče pokazati cele slike. Na strani Straže je zato tudi zahteva, da se čakalne dobe obvezno razčlenijo po državljanstvu in po regiji, saj zdaj teh podatkov javno ni. Če sistem res deluje enako

za vse, naj to pokažejo. Če ne, naj narod končno izve, kaj plačuje.

Kdor želi videti številke in dokaze, si jih lahko pogleda na spletni strani Straže ([klik](#)). (MV)

